

Chương 156

Đánh Chết Ta Giúp Người Nhật Xác

Đỗ Quyên cười lạnh nói: “Tốt lành? Nếu Lâm gia không ra mặt kêu người trong thôn tìm chúng ta, chỉ sợ tiểu thúc và tiểu thẩm cũng không nhớ tìm chúng ta, khi đó đang bận đánh cha và nương ta kìa. Tiểu thúc rất có năng lực nha, nhi tử làm sai, chẳng những không dạy dỗ còn động thủ đánh ca ca tâu tử!”

Chuyện năm đó lại bị lật ra. Sắc mặt đám người Hoàng lão cha, Hoàng đại nương không giống nhau, nhưng có một điểm giống nhau là trong mắt tràn đầy phần nộ.

Lòng Hoàng lão cha đầy cừ hận, chính là bắt đầu từ năm ấy!

Hoàng lão Nhi cả giận: “Người nói bừa! Là mẹ người...”

Đỗ Quyên đánh gãy hán nói: “Chuyện lần đó thì không nói. Sau đó thì sao? Sau này gia gia nãi nãi dỗ ta đi Cây Lê Câu, làm hại ta đi lạc ba ngày, cũng không phải là cố ý? Hôm nay thì sao? Hôm nay các người biết rõ ta cha đem Tước Nhi tử tử hứa cho Lâm gia, còn muốn buộc hán tử hôn, buộc hán làm chuyện vong ân phụ nghĩa, đây cũng không phải là cố ý?”

Hoàng Tước Nhi kích động hô: “Lần nào các người cũng không phải là cố ý, lần nào cũng bức chết chúng ta!”

Cùng với lời tử muội các nàng kể ra, người vòng trong vòng ngoài xem náo nhiệt xâu lại toàn bộ các sự kiện lại với nhau, quả nhiên cảm thấy hai cụ Hoàng gia thật quá đáng, nhất thời khẩu phong lại chuyển hướng.

Đỗ Quyên theo sát nói: “Trước đây chúng ta còn nhỏ không hiểu chuyện, hôm nay không thể được.”

Mắt Hoàng lão cha hiện ra sợ hãi, thất kinh hỏi: “Người muốn làm cái gì?”

Đỗ Quyên lạnh nhạt nói: “Làm cái gì? Dựa theo hiểu đạo, ta và tử tử nên nghe lời gia gia. Nhưng là, năm ấy chúng ta đã trả mệnh lại cho gia gia và nãi nãi, ta còn trả hai lần; hiện tại, chúng ta không phải là cháu gái gia gia, gia gia dựa vào cái gì quản việc hôn nhân của chúng ta?”

Nàng đưa ánh mắt quét một vòng quanh phòng, cất cao giọng nói: “Bây giờ chúng ta ở đây, là vì báo ân cha mẹ, không có quan hệ gì với gia gia nãi nãi. Nương ta ở trên núi sinh ta, thiếu chút nữa mất nửa cái mạng, ta không

nên tận hiếu với nàng sao? Còn có tử tử, cha đem nàng hứa cho Lâm gia, một là báo ân, hai là vì ở lân cận chiếu khán cha mẹ.”

Không sai, Đỗ Quyên muốn phải sạch quan hệ với gia gia nãi nãi.

Nàng vốn không muốn dùng biện pháp cực đoan này. Nhưng khi trở về nghe Cửu Nhi nói đại cô cũng xía vào, nàng nghĩ ra biện pháp này.

Bị người hợp lại chỉ trích, cũng muốn đem việc này giải quyết một lần.

Trước đây, nàng từng thử muốn hoà giải mâu thuẫn, cũng nỗ lực hết vài năm.

Hiện tại, gia gia nãi nãi nhúng tay vào việc hôn nhân của tử muội các nàng, đây là điểm máu chốt của nàng, nàng tuyệt không nhượng bộ!

Nhưng nàng thật sự nghĩ không ra biện pháp thích đáng để ngăn gia gia nãi nãi nhúng tay vào việc này.

Bọn họ là gia gia nãi nãi của nàng, có quyền lực cao nhất Hoàng gia.

Muốn không nghe lời của bọn họ, trừ phi không nhận gia gia nãi nãi này.

Rất tốt, vậy thì nàng không nhận!

Người một phòng kinh sợ lần nữa, nhưng lần này không ai nói chuyện.

Phàm là người thôn Thanh Tuyền, không ai không biết chuyện năm đó: Hoàng gia tử muội thật sự đã chết qua một lần; mà Đỗ Quyên, ba năm sau lại mất tích một lần nữa, sau đó không giải thích được xuất hiện ở miếu Ngự nương nương.

Đối với chuyện đó, mọi người đều kính sợ.

Bởi vì không ai có thể giải thích được nguyên nhân trong đó.

Rốt cuộc Hoàng lão cha không chịu nổi đả kích này, ngã xuống đất.

Hoàng Lão Thực, Hoàng lão Nhị vội vàng nâng dậy.

Đỗ Quyên đứng yên không động. Hoàng Tước Nhi thấy nàng không động, cũng không động.

Hoàng lão cha đâu chịu nhận thua như vậy, thấy đại nhi tử ở bên người, giương tay lên chính là một bàn tay, “Sao ta lại nuôi ra người, tên súc sinh này...”

Phùng Thị theo bản năng muốn tiến lên ngăn cản.

Mấy năm gần đây, vợ chồng bọn họ ở chung rất hòa hợp. Tuy ngoài miệng nàng động một cái là mắng chồng mình, kỳ thật trong lòng rất thương hắn. Thấy công công đánh hắn, không cần suy nghĩ muốn ngăn cản.

Đỗ Quyên vội vàng kéo nàng lại, sau đó đối với Hoàng lão cha nói: “Gia gia cứ việc đánh. Cha là con trai của người, người muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy.”

Nói xong, xoay mặt đối với Phùng Thị nói: “Nương, lão tử đánh nhi tử, ai cũng không được xen vào. Chúng ta cũng không thể giúp cha đánh trả, đành phải tùy gia gia đi. Đợi gia gia đánh chết cha, chúng ta giúp hấn nhặt xác.”

Rồi quay qua Hoàng Tước Nhi nói: “Đại tỷ, nhanh, ôm Hoàng Ly ra nhìn cha một lần cuối.” Lại chuyển về hướng Phùng thị, “Nương, người lên gác xếp nhìn xem, tìm mấy cây gỗ tốt một chút, dùng để đánh quan tài. Cũng không thể để cha bị đánh chết, ngay cả chỗ ngủ cũng không có.”

Rồi nàng khom lưng dặn dò Hoàng Lão Thực: “Cha, người đừng sợ. Nếu người chết, ta và tỷ tỷ còn có Hoàng Ly, chúng ta sẽ xây phòng ở cạnh mồ của người, thường xuyên hoá vàng mã cho người, bày công phẩm, vẫn bồi người.”

Hoàng Lão Thực vội vàng gật đầu nói: “Cha không sợ. Đỗ Quyên, lát nữa cha còn chưa chết. Cái kia... Quan tài không nên đánh trước...”

Nói xong, hấn thấy có chút xấu hổ.

Con nít gan nhỏ, nhìn thấy gia gia đánh cha tưởng rằng muốn đánh chết hấn.

Kỳ thật sao cha có thể đánh chết hấn chứ?

Hấn nhưng là con của lão cha mà.

Hấn căn bản không nghĩ tới một khắc kia Hoàng lão cha bị lửa giận làm mờ lý trí, thật hận không thể một gậy đánh chết hấn, chỉ tiếc trong tay không có gậy, hấn cũng không có khí lực đó.

Hiện tại, Hoàng lão cha bị Đỗ Quyên nói một tràng, lại thấy mọi người nhìn cả nhà hấn với ánh mắt quái dị, mới tỉnh táo lại, tìm về chút lý trí. Chỉ là hận ý trong lòng càng sâu, sắc mặt thật dữ tợn đáng sợ.

Hoàng lão Nhị và Hoàng Chiêu Đệ đều vội vàng tiến lên khuyên can.

Hoàng lão Nhị tức giận nói với đại ca: “Ca, người muốn tức chết cha?”

Hoàng Lão Thực hoảng hốt vội nói: “Ta không muốn khí cha.”

Hoàng lão Nhị: “Vậy người còn không đáp ứng cha?”

Hiện tại, chỉ có Hoàng Lão Thực mới có thể chế trụ tỷ muội Đỗ Quyên.

Hoàng Lão Thực lắc đầu nói: “Ta không đáp ứng. Cha muốn xả giận thì đánh ta đi.”

Hoàng lão Nhị cũng tức hộc máu, xúc động muốn bóp chết hấn, trách sao cha khí lớn như vậy, việc này đặt trên người ai mà không tức giận như thế?

Tỷ muội Đỗ Quyên rất nhàn nhã đứng, không vội tới đỡ cha.

Mà Phùng Thị lại bị Phùng Minh Anh thừa dịp loạn kéo vào phòng.

Đám người lý chính ngồi giữa phòng và đám người bên ngoài xem náo nhiệt nhìn tỷ muội Đỗ Quyên, trong lòng lạnh suu suu.

Bình thường xảy ra chuyện như vậy, không phải con gái thường kêu khóc rồi tới khuyên can và bảo hộ người nhà sao, phản ứng của Đỗ Quyên cũng quá kỳ quái.

Là kỳ quái nhưng rất hữu hiệu, Hoàng lão cha không đánh nổi nữa.

Chẳng lẽ hấn thật có thể đánh chết đại nhi tử trước mặt mọi người sao?

Không thể đánh nhưng có thể mắng!

Hấn gầm hét Đỗ Quyên: “Không phải là cháu gái Hoàng gia ta, vậy thì rút! Rút xa! Không cho ở lại Hoàng gia ta.”

Hoàng đại nương cũng tức điên rồi, cũng kêu các nàng rút.

Đỗ Quyên không hề tức giận, cười nói: “Cái nhà này do cha ta làm chủ. Cha, ngươi nói, ngươi có muốn đuổi ta và tỷ tỷ đi không?”

Hoàng Lão Thực giật mình. Vội vàng nói: “Nói bừa! Gia gia ngươi nói chơi. Đỗ Quyên, đừng có tranh luận với gia gia ngươi, hấn chỉ nói thôi.” Hấn vừa nói vừa chớp mắt với khuê nữ, ý bảo nàng đừng cố chống.

Thật tội nghiệp cho người đàn ông thành thật này. Hấn không thấy rõ tình thế trước mắt.

Nhưng Đỗ Quyên thích hấn như vậy. Gia gia nãi nãi nổi trận lôi đình, bảo tát không thương hại được hấn. Nếu là mẹ, chỉ sợ bị tức chết qua mấy lần rồi.

Đỗ Quyên buông thõng tay nhìn Hoàng lão cha nói: “Gia gia, cha ta không nở bỏ chúng ta.”

Hoàng lão cha đâu cần nàng nói. Hấn đã sớm nghe thật rõ ràng, nhìn không được khí huyết cuộn cuộn, choáng váng mắt hoa. Tuy hấn hận nhưng tinh thần lại uể oải đi xuống. Luân phiên đả kích này quá lớn. Tuổi cũng cao, có chút không chịu nổi.

Đỗ Quyên vừa cười với hấn, nói: “Quên nói với gia gia, tuy ngươi không xen vào chúng ta, Hoàng Ly vẫn là tôn nữ của ngươi. Ngươi dứt khoát đánh chết cha ta, nương ta và Hoàng Ly, ra một hơi này, cả nhà chúng ta sẽ không quan hệ với ngươi.”

Hoàng lão cha trừng nàng, không thể lộ vẻ phần hận nữa.

Tình thế chuyển tiếp đột ngột, sự chuyển biến này vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Quyên, ánh mắt phức tạp.

Thế tục là như thế. Làm cha mẹ chẳng sợ làm sai. Dù sao cũng là cha mẹ, không thể khinh thị uy nghiêm trưởng bối, huống chi chuyện năm đó không phải Hoàng đại nương cố ý tạo thành.

Hơn nữa mặc kệ nói như thế nào, tử muội Đỗ Quyên vẫn sống sót.

Nàng còn nhỏ đã lợi hại như vậy, trước mặt mọi người ép gia gia nãi nãi không góc đầu lên được. Người đã là cha mẹ, trong tâm tư cũng có chút chướng mắt. Mọi người đều nghĩ, nếu mình giúp tiểu bối tìm người ta mai mối, tiểu bối không thuận theo đòi chết nháo, sợ là trong lòng cũng không thoải mái!

Trong phòng an tĩnh một cách quỷ dị.

“Đều đừng ồn ! Đều dừng lại cho ta!”

Lâm lý chính không lên tiếng. Hai thúc gia gia Hoàng gia rút cuộc nhịn không được.

“Hoàng Lão Thạch, người nháo đủ chưa? Nháo đủ thì trở về đi!”

Nói xong, mình chấp tay sau lưng đi trước.

Không đi có thể làm gì?

Vụ này nếu xử án, dù Huyện thái gia tới cũng đừng nghĩ xử được, huống chi là bọn họ.

“Tam gia gia khoan đã!”

Hai thái gia trong tộc muốn phủ tay, Phượng Cô lại không buông tha bọn họ.

Tam thái gia dừng chân lại, không nhịn được hỏi: “Lại có chuyện gì?”

Phượng Cô nhìn Đỗ Quyên nói: “Thỉnh Tam gia gia làm chứng, cha mẹ chồng bọn họ sau này cùng đại phòng qua, cũng giúp chúng ta cất lực cũng không được tốt. Chiêu cố cha mẹ chồng, người ta còn mắng chúng ta 'được tiện nghi khoe mã'. Hai lão nhân nên cùng lão Đại qua.”

Đây là ám chỉ lời của Phùng Minh Anh lúc nãy.

Hôm nay nàng chịu đủ, sau này không muốn xảy ra nữa, nên để cha mẹ chồng chung đụng với nhà lão Đại đi thôi, nhị phòng sống cuộc sống của mình.

Vì điều này, nàng không hỏi qua Hoàng lão Nhị một tiếng, giành nói ra trước.

Hoàng lão Nhị không dám tin nhìn vợ, không nghĩ tới nàng sẽ nói lời này.

Có thể tưởng tượng ra tâm tình của Hoàng lão cha và Hoàng đại nương lúc này, tức giận còn mang theo một tia bi thương. Chẳng lẽ trước kia mình thật sự nhìn lầm đứa con dâu út này?

Đỗ Quyên không chờ Tam gia gia nói chuyện, lập tức nói tiếp: “Được a!”

Một chút do dự cũng không có, mọi người nghe kinh ngạc không thôi.

Không phải là không nhận gia gia nãi nãi sao, như thế nào còn đáp ứng thống khoái như vậy?

Hoàng Lão Thực cũng vội vàng nói: “Cha mẹ ở với ta, cùng ta qua.”

Hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì, thấy khuê nữ hiếu thuận, cười không khép miệng.

Hai cha con nàng như vậy, làm cho lòng Hoàng lão cha và Hoàng đại nương dễ chịu rất nhiều. Tuy song phương vẫn trong tình trạng giằng co, trong lòng bọn họ vẫn hận, nhưng Đỗ Quyên như vậy cũng coi như cúi đầu, bọn họ tốt xấu vẫn hỏi chút mặt mũi .

Ai ngờ Đỗ Quyên ngay sau đó cười nói với Phượng Cô: “Dưỡng gia gia nãi nãi là nên. Thừa dịp mọi người đều ở đây, chúng ta tính cho rõ ràng. Dưỡng thì dưỡng, sổ cũng phải tính. Không phải là 'Thân huynh đệ, mình tính trước' sao.”

Chương 157

Tiểu Bảo Xuất Đầu

Phượng Cô cười lạnh nói: “Chát nữ muốn tính sổ gì?”

Đã biết nàng không dễ dàng nói chuyện mà.

Đỗ Quyên nói: “Muốn tính nhiều lắm. Tiểu thẩm không biết chứ, dựa theo luật pháp Đại Tĩnh ta, phạm sản nghiệp tổ tiên trong nhà đều do đích tôn kế thừa, làm quan tước vị cũng như vậy. Nói cách khác, nhà cũ bên kia hẳn thuộc về nhà ta. Đây là một.”

Nàng ngừng lại, liếc mắt nhìn tiểu thúc tiểu thẩm, quả nhiên sắc mặt thay đổi.

Nhẹ nhàng cười, nàng nói tiếp: “Thứ hai chính là tiểu thúc phải đem hiệu kính năm rồi bù thêm cho gia gia nãi nãi. Liền chiếu theo hiệu kính hàng năm của nhà ta cho gia gia nãi nãi, sau này hàng năm cũng phải đưa như vậy.”

Phượng Cô cả giận: “Gia gia nãi nãi người ăn ở chung với chúng ta, còn muốn bù cái gì? Người mới bây lớn đã biết tính kế...”

Đỗ Quyên không để nàng nói xong, ngắt lời nói: “Tại sao là tính kế? Tiểu thẩm đừng nói với ta là mấy năm nay các người nuôi gia gia nãi nãi. Thật là cười chết người! Gia gia như một tráng niên giúp các người làm ruộng. Nãi nãi giúp các người giặt đồ nấu cơm còn trông con. Tự bọn họ nuôi sống bản thân còn đủ, còn không tính những thứ nhà ta hiệu kính cho gia gia nãi nãi. Tiểu thúc tiểu thẩm các người nói đi, nhiều năm như vậy các người buôn bán lời bao nhiêu? Đã giúp các người làm nhiều như vậy, phút cuối cùng già đi, các người một cước đá 2 lão ra, còn nói với bên ngoài mình có bao nhiêu hiệu thuận.”

Nàng rồi hướng về Tam thái gia nói: “Người ta đều nói tử muội chúng ta có thể làm. Việc này còn không phải là bị bức. Khi còn nhỏ, không có người quản chúng ta, ta và tỷ tỷ mới ba bốn tuổi đã bắt đầu làm gia vụ nấu cơm. Thái gia gia người nói, tiểu thúc có nên đem lợi nhuận mấy năm nay bỏ ra không?”

Tam thái gia và Tứ thái gia đều nói không ra lời.

Phượng Cô đã sớm biết Đỗ Quyên không giống con nít, lại không nghĩ rằng nàng có thể tính sổ cẩn thận rõ ràng như thế, vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng.

Nhưng nàng cũng không đơn giản, cười lạnh nói: “Người, một đứa nhỏ, không đương gia sao biết củi gạo quý. Người chỉ thấy gia gia nãi nãi người

được những thứ kia, sao người không giấu lại, 2 lão theo chúng ta qua, nhân tình lui tới, tiêu phí lớn biết bao nhiêu? Không nói khác, lấy thân thích Cây Lê Câu so ra. Hàng năm bọn họ đến, chủ yếu là ở bên kia hay là ở nhà người, người hiểu rồi chứ?”

Đỗ Quyên nói: “Ta không đương gia? Tiểu phẩm chưa nghe nói qua 'Trẻ nhà nghèo sớm đương gia' sao? Tuy ta nhỏ, nhưng trưởng ta biết rất rõ.”

Nói xong xòe ngón tay tính nói: “Nhân tình lui tới, nhân tình lui tới, có đi thì có đến. Người nói là tiêu phí, thu vào người không thấy à? Không nói cái khác, hàng năm các người đi Cây Lê Câu, ở một lần là rất nhiều ngày, không phải cữu gia gia bọn họ cũng chiêu đãi các người sao? Nhà ta không có ai đi. Cứ tính cha ta đi, nhiều lắm ngày hôm sau sẽ trở lại. Cữu gia gia bọn họ đến, chúng ta cũng giống vậy thỉnh bọn họ ăn cơm. Bình thường thân thích Cây Lê Câu có việc vui, theo nãi nãi phân phó, một nhà chúng ta đều đưa lễ. Nhà ta ngay cả khi sinh Hoàng Ly, nương ta ngại phiền toái nên không làm tiệc đầy tháng. Những món lễ đó có thể nói là có đi không có về...”

Chút việc đó, Đỗ Quyên đã ở trong căn nhà nghèo khó này bằng ấy năm, nàng có thể không rõ ràng sao?

Hai người đối mặt tỉ mỉ tính sổ, nói rõ ràng từng món từng món, người ngoài xem náo nhiệt nghe được mùi ngon.

Hoàng đại nương nghe Đỗ Quyên nói lễ nhà nàng đều “Có đi không có về”, há mồm muốn mắng “Ai kêu nương người ngại phiền toái không mời khách “. Nhưng con dâu út đẩy hai cụ ra ngoài, chộc giận nàng nên nàng nhịn, không muốn giúp con dâu út nói chuyện, lạnh lùng nhìn nàng và Đỗ Quyên.

Hoàng lão Nhị thấy ánh mắt tức giận của cha mẹ, xấu hổ cúi đầu.

Hắn không nói chuyện không phải là tán thành ý của vợ, chỉ là vợ hắn đột nhiên nói ra làm hắn ngây ngẩn cả người. Vốn định quát nàng, nói cha mẹ sẽ sống với mình, ai ngờ Đỗ Quyên lạnh lùng lạnh miệng nhận lời, đại ca cũng sáng khoái nhận, sau đó Đỗ Quyên bắt đầu tính trưởng, chưa cho hắn cơ hội nói chuyện.

Lúc này nếu hắn tỏ thái độ, nói cha mẹ ở cùng mình, có vẻ như hắn nghe Đỗ Quyên tính trưởng, sợ chịu thiệt nên không nỡ để cha mẹ đi.

Hắn cúi đầu, càng nghĩ càng giận.

Hoàng Lão Thực cũng thấy xấu hổ, lắp bắp nói: “Đỗ Quyên...”

Còn chưa nói đã bị Hoàng Tước Nhi ngăn lại, “Cha đừng ngắt lời!”

Hoàng Lão Thực nhanh chóng dừng lại, quả nhiên không ngắt lời.

Trong lúc Hoàng lão cha đang bị phẫn, chợt nghe tiếng rống to: “Đừng ồn!”

Mọi người nhìn quanh, Hoàng Tiểu Bảo đi ra, sắc mặt hết sức khó coi.

Hai ngày này hắn đã phát vài lần hoả. Đến cùng người nhỏ, lời nhẹ, không thể thay đổi ý tưởng người lớn. Gia gia nãi nãi khăng khăng cố chấp, muốn bức đại bá từ hôn, ngay cả cha mẹ cũng xen vào. Điều này làm cho hắn thực phiền não.

Lúc này hắn cũng theo tới nhưng trốn ở đằng sau.

Hắn nghe nói Đỗ Quyên trở lại, muốn nhìn xem nàng ứng đối với thủ đoạn của gia gia nãi nãi như thế nào. Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy tiểu đường muội này có biện pháp đối phó gia gia nãi nãi.

Quả nhiên, Đỗ Quyên làm gia gia nãi nãi tức giận nửa chết nửa sống.

Cái này còn không tính, ngay cả nương cũng bại trên tay nàng.

Nói tới nương, hắn cũng cảm thấy xấu hổ và giận dữ.

Ở trong lòng hắn, nương là một người vợ ôn nhu hiền lành, so đại bá nương không biết tốt hơn bao nhiêu. Nãi nãi không thích đại bá nương, bởi nàng quả thực không làm cho người thích. Hắn cũng không thích nàng.

Nhưng ngày đó, nương ở trong sân nói xấu Tước Nhi tỷ tỷ, hôm nay trực tiếp đối diện mắng Đỗ Quyên, đều làm cho hắn xấu hổ không góc đầu lên được, cảm thấy nương không giống nương trong trí nhớ của mình.

Vậy mà nương lại đưa ra muốn gia gia nãi nãi sống với đại bá, Đỗ Quyên và nương lới nhau ra tính toán... Hắn mới là kẻ không đương gia không biết củi gạo dầu muối quý, chỉ lo mặt mũi, cảm thấy tính trướng như vậy rất nhỏ mọn, quá mất mặt, bởi vậy xúc động ra mặt.

Hắn đi đến trước mặt gia gia, nhả mặt nói: “Ai cũng đừng ồn. Ta là cháu trai lớn của Hoàng gia, ta nuôi gia gia nãi nãi.”

Nói xong nhìn về phía Đỗ Quyên, khinh miệt cười nói: “Người lạnh mồm lạnh miệng lắm, nhưng người nuôi nổi sao? Coi như mấy người các người đều gả gàn, đó cũng là xuất giá. Gả đi chính là người nhà khác. Người có thể chiếu cố đại bá và đại bá nương, người còn có thể mang gia gia nãi nãi theo sao? Đừng nói mạnh miệng!”

Ngạo nghễ ngẩng đầu, ý bảo mình thì khác, tương lai sẽ chống đỡ môn hộ.

Đỗ Quyên nhin không được vỗ tay nói: “Tốt! Tiểu Bảo ca ca là một nam tử hán!”

Nàng rất kinh ngạc: chẳng lẽ năm xưa đánh hắn một trận, đánh cho tiểu tử thành tài?

Hoàng Tiểu Bảo nghe nàng nói mình như vậy, mặt đỏ bừng lên.

Tiểu thiếu niên hiển nhiên không quen ra mặt làm chủ. Không giống Đỗ Quyên, dù tuổi nhỏ nhưng trong thân thể ẩn dấu một linh hồn đã trưởng

thành. Hắn mới mười hai tuổi. Hôm nay bị bức ra trước đám đông, kiệt lực làm ra vẻ có đảm đương, kỳ thật hắn rất khẩn trương. Tuy cứng rắn chống, thân thể vẫn run nhè nhẹ.

Cũng may Đỗ Quyên không quan sát kỹ hắn, nói tiếp: “Chúng ta không thể tính sổ tí mĩ, làm cho người ta chê cười con cháu Hoàng gia bất hiếu. Sau này, nhà chúng ta tăng lương thực hàng năm cho gia gia nãi nãi một trăm cân, lúc giết heo tăng thịt heo lên 10 cân, hàng năm cho 2 lão nhân một bộ đồ mới, một đôi giày mới. Mặt khác, bình thường chỉ cần nhà ta có thức ngon, đều sẽ đưa một phần cho gia gia nãi nãi.”

Tiếng nói vừa dứt, trong ngoài đều trầm trồ tán thưởng.

Thì ra bên ngoài có không biết bao nhiêu người vây quanh, đều đến xem náo nhiệt.

Tam thái gia lớn tiếng nói: “Tốt. Tốt! Đều là những trẻ hiếu thuận.”

Rồi nhìn xuống hai người Hoàng lão cha nói: “Các người còn có gì để nói? Có con cháu như vậy, đừng không biết đủ!”

Sự buồn bực vì Đỗ Quyên nói không tiếp thu gia gia nãi nãi lúc này triệt để tiêu tán, cũng không nói đi nữa, xoay người trở lại vị trí cũ ngồi xuống.

Đỗ Quyên cười, giải thích: “Trước mặt người, ta không nói lời hay. Kỳ thật ta không tán thành gia gia nãi nãi tới nhà của ta. Bởi vì nãi nãi và nương ta bất hòa, việc này mọi người đều biết, cũng không phải là chuyện một năm hai năm. Ta sợ gia gia nãi nãi đến nhà chúng ta, chẳng những không tốt, ngược mỗi ngày bực bội, đó mới thật là bất hiếu. Tiểu Bảo ca ca nói như vậy, chúng ta sẽ tận hiếu.”

Không phải nàng không chịu nuôi hai lão, kỳ thật nàng thích nhất người lớn tuổi. Huống hồ gia gia nãi nãi rất cần mẫn. nhưng chỉ cần mẫn với tiểu thúc. Hai lão đến nhà nàng, có thể thấy trước là hai lão sẽ không sống yên tĩnh như sống với nhị thúc, khẳng định sẽ nháo cho gà bay chó sủa.

Bởi vậy, nàng vừa đáp ứng, vừa cùng tiểu thẩm tính trưởng ngăn cản việc này.

Ai ngờ nửa đường nhảy ra một Tiểu Bảo.

Nàng nhân cơ hội đáp ứng hắn, lại gia tăng độ hiếu kính.

Kỳ thật cũng không tính là gia tăng. Năm rồi bọn họ hiếu kính gia gia nãi nãi cũng cỡ đó, hiện tại bất quá là nói cho mọi người biết.

Chẳng những sẽ không gia tăng, chỉ sợ còn có thể giảm bớt.

Bởi vì nàng nói là “chỉ cần nhà ta có món ngon sẽ đưa cho gia gia nãi nãi”, nhưng nàng đã nói với tiểu di không cần đưa con mồi cho các nàng. Các nàng muốn ăn sẽ tới nhà tiểu di ăn. Sau này, Hoàng gia là sẽ không thường có món ăn thôn quê, dĩ nhiên sẽ không đưa cho gia gia nãi nãi.

Hoàng lão cha hừ một tiếng nói: “Lòng hiếu thảo của ngươi, ta không chịu nổi!”

Hoàng đại nương cũng cả giận nói: “Hiếu tâm? Nếu thật chúng ta tới đây, người vợ nhẫn tâm kia không nghĩ biện pháp giết chết hai chúng ta sẽ không buông tay! Lòng dạ hiểm độc, sai sử khuê nữ ra mặt, còn mình trốn qua một bên chế giễu...”

Phùng Minh Anh lập tức giương giọng chửi, nói nàng là thiên hạ đệ nhất độc bà bà.

Tam thái gia vội vàng ngăn cản, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng đại nương.

Đỗ Quyên cười nói: “Không phải ta hiếu tâm, là cha nương ta bọn họ hiếu tâm. Ta mới lừa dối gia gia nãi nãi đó.”

Nãi nãi không thừa nhận hiếu tâm của Phùng Thị, nàng càng muốn đề cao nương.

Muốn cho bà hiếu là: nếu không có cha mẹ, tỷ muội các nàng sẽ không hiếu kính.

Khí huyết Hoàng lão cha cuồn cuộn một lần nữa.

Hoàng Tiểu Bảo nhin không được kêu lên: “Gia gia!”

Hiển nhiên Hoàng Tiểu Bảo không tán thành hấn liễu mạng chống đối, vừa đỡ hấn đứng lên.

Hoàng lão cha nhìn cháu trai cả, trong lòng cảm động nhưng rất thần kỳ không lên tiếng, cũng không cố chấp quỳ, nhân thể đứng lên.

Ngay cả Hoàng lão Nhị cũng không lên tiếng, vui mừng nhìn nhi tử.

Phượng Cô rất thức thời nói: “Nương và cha nên nghe Tiểu Bảo.”

Lại chuyển vấn đề sang cho nhi tử làm.

Nhi tử trưởng thành chững chạc như người lớn, bản thân có chủ ý riêng, nàng càng cao hứng. Nàng lại hỏi hận vừa rồi không nên mắng tỷ muội Đỗ Quyên “quyến rũ người”, phá huỷ hình tượng của mình, không chừng ảnh hưởng tới con mình trước mặt người khác không ngóc đầu lên được, bởi vậy lúc này kiệt lực bổ cứu.

Nàng nhìn Phùng thị đang tựa vào cửa phòng, không khỏi đắc ý nghĩ: “Khuê nữ ngươi lại có thể làm thế nào? Tương lai còn không phải là gả cho người. Con ta đã thành tài, đương gia xử lý công việc. Hừ! coi ngươi già đi sẽ trông cậy vào ai, còn thật cho rằng có thể dựa vào con rể sao!”

Nhà Hoàng Lão Thực không có ý kiến gì với đề nghị của Đỗ Quyên.

Bởi vậy, cuộc phân tranh này do hai tiểu hài tử nói hai ba câu là kết thúc.

Nhưng là, có người lại không cam lòng.

Diêu Kim Quý thấy Đỗ Quyên không nhận gia gia nãi nãi, cũng không đáp ứng định thân với mình, vừa thất lạc vừa không phục. Lại thấy biểu đệ Tiêu Bảo nổi bật được mọi người tán thưởng, hấn ý vào trong bụng có chút nước mực, cũng muốn khoe khoang một phen, bởi vậy cũng đi ra

Chương 158

Đội Mưa Mà Về

Hắn đi tới trước mặt Đỗ Quyên, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Đỗ Quyên muội muội, biểu ca muốn nói với người vài câu. Cho dù năm xưa người và Tước Nhi biểu muội suýt chết đuối, nhưng chỉ cần không chết, tình duyên đời này của người và ông bà ngoại chưa hết. Không nên khong nhậ ông bà ngoại, trước mặt mọi người chông đối lão nhân càng không nên. Như vậy là ngỗ nghịch trường bối, ần luật pháp...”

Đỗ Quyên đánh gãy lời của hắn, thúy thanh nói: “Theo lời người nói như vậy là muốn chính mắt thấy chúng ta chết thêm một lần, tự tay kiểm tra không còn hơi thở nữa mới tính?”

Diêu Kim Quý vội vàng lắc đầu nói: “Biểu muội, ta không phải ý đó...”

“Diêu Kim Quý, nghe nói người đọc qua vài ngày sách, bộ phu tử không dạy người 'phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe' sao? Chủ nhân không có ở nhà, người một mình xông vào phòng của biểu muội, lục lọi nhìn loạn, đây chính là quy củ lễ pháp người học được ở trường hả?”

Trước mặt người, nàng không ngượng ngừng đem chuyện hắn ngủ trên giường của mình lộ ra ngoài. Nếu không làm như vậy, người bị người chỉ trích là tử muội mình.

Thoáng chốc mặt Diêu Kim Quý đỏ lên.

Hôm nay Hoàng Chiêu Đệ xem như thấy được lợi hại của Đỗ Quyên, bởi vậy sợ nàng làm cho nhi tử xấu hổ, bước lên phía trước cười làm lạnh nói: “Đỗ Quyên, là đại cô không tốt. Đại cô nghe nãi nãi người nói người biết chữ, mới để cho hắn đi vào phòng người tìm sách xem.”

Đỗ Quyên rất chướng mắt nàng bao che dung túng nhi tử như vậy, nên lạnh mặt nói: “Đại cô, chuyện của cha mẹ ta và gia gia nãi nãi đều là chuyện nhà. Đại cô là khuê nữ đã gả đi, trở về nên khuyên giải mới đúng. Đại cô chẳng những không khuyên, còn đi theo bức cha ta là có ý tứ gì? Đáng thương cha ta xứng đáng để cho các người khi dễ, ngay cả tử tử đã gả đi cũng vội vã trở về khi dễ hắn.”

Nhất thời Hoàng Chiêu Đệ quần bách không thôi.

Nàng cũng là người hèn yếu ít lời, làm sao đối đáp được.

Hoàng đại nương thấy Đỗ Quyên phát tác lên đại cô, bị chọc tức. Nhưng vừa muốn động đã bị Tiểu Bảo kéo lại, không cho nàng tiến lên, cũng không cho nàng xen mồm.

Diêu Kim Quý bị Đỗ Quyên nói sang chuyện khác, đã bất mãn, thấy nàng nói nương mình, vội nhân cơ hội nói: “Mối hôn sự này là ông bà ngoại định ra, biểu muội muốn nương ta làm thế nào? Chẳng lẽ chúng ta cũng giống như biểu muội ngỗ nghịch trường bối?”

Đỗ Quyên thiếu chút nữa phát hoả, muốn phun nước miếng vào mặt hắn.

Nàng hít sâu một hơi, bèn nhọn chỉ ra nói: “Đừng ý vào gia gia nãi nãi! Người nghĩ không ai biết tâm tư xấu xa của người sao? Nếu người biết lẽ có hiểu biết, thấy đại cữu người đã định thân cho khuê nữ, kiên quyết không đáp ứng từ hôn, người nên ra mặt khuyên gia gia nãi nãi mới đúng. Người chẳng những không khuyên, còn lửa cháy thêm dầu, bức đại cữu làm ra chuyện bội bạc, đây không phải là ngỗ nghịch trường bối sao? Hơn nữa dụng tâm hiểm ác, có tâm tư này thật đáng chết!”

Sắc mặt Diêu Kim Quý tái đi.

Hắn bị Đỗ Quyên chần trạ, miễn cưỡng nói: “Ta là văn bối...”

Đỗ Quyên cướp lời đáp: “Văn bối thì sao? Trường bối có mâu thuẫn, chúng ta làm văn bối nên khuyên giải, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Gia đình hòa thuận vạn sự hưng, đây mới là gia nghiệp hưng vượng chi đạo. Người đọc sách mà còn không hiểu? Sao Tiểu Bảo ca ca lại hiểu? Hành động của hắn vừa rồi so với người có đảm đương hơn. Như thế mới giống một nam tử hán! Đâu có như người, chúng ta thật vất vả hoá giải việc này, người lại đứng ra chêm chọc. Người muốn làm cái gì? Muốn chêm ngòi cho gia gia nãi nãi ra mặt lần nữa, nhất định phải đem ta hứa cho người? Phi! với phẩm tính này cũng xứng cưới con gái Hoàng gia ta? Là nhi tử đại cô thì thế nào chứ!”

Nàng mang bộ dáng giáo sư ra, ngôn từ chính nghĩa răn dạy, từng chữ nặng nề gõ.

Lời nói này hoàn toàn không giống một bé gái trong núi nói. Chẳng những Diêu Kim Quý, luôn cả đám người Lâm lý chính cũng bị chấn động.

Phen này Diêu Kim Quý bị nhục nhã nặng nề, không chỗ chui.

Có thể hắn mới phát hiện, người biểu muội này đọc không ít sách. Ngực mình dính chút mực trước mặt người ta căn bản không đủ xem.

Lập tức giận dữ bỏ lại một câu “Chỉ có nữ tử và tiểu nhân khó nuôi”, rồi đi. Hoàng Chiêu Đệ cũng cảm thấy mặt mũi mất hết, lau nước mắt đuổi theo.

Ngược lại cả gia đình Hoàng lão Nhị không biết nói như thế nào mới tốt.

Đỗ Quyên tôn sùng Hoàng Tiểu Bảo như thế, làm cho bọn hắn thập phần ngoài ý muốn.

Hoàng Tiểu Bảo được Đỗ Quyên khen ngợi, mặt hồng hồng, ngậm ưỡn ngực lên, thấy mình đã trưởng thành, đã có thể chống đỡ môn hộ.

Hoàng đại nương thấy Đỗ Quyên làm cho khuê nữ tức giận bỏ chạy, tức giận nói: “Gan người thật lớn a! Con cái nhà ai dám nói chuyện với trưởng bối như vậy?” Rồi chuyển hướng về Phùng Thị mắng, “Thứ phụ nữ hư hỏng, nuôi ra khuê nữ tốt! Mắng gia gia nãi nãi, mắng đại cô, nói chuyện cùng trưởng bối như vậy, thật là thứ không mẹ dạy!”

Lúc này Đỗ Quyên nói mình không còn là cháu gái của bọn họ, mọi người phản ứng khác nhau, trong lòng nàng còn có chút bất an. Lúc này thấy bản tính nãi nãi vẫn như cũ không thay đổi, trong lòng không còn chút hối hận nào.

Nàng nhìn Hoàng đại nương lạnh nhạt nói: “Nãi nãi sao không chửi cháu ngoại mình? Hửn, một không phải là người Hoàng gia, hai lại là văn bối, chỗ này có phần hửn nói chuyện sao? Cha ta không bằng lòng hứa ta cho hửn, hửn lại chằm ngồi để gia gia nãi nãi ra mặt, cái này chẳng lẽ không phải bất kính với cậu sao? Thật là bồi họ Không môn thánh nhân!”

Hoàng đại nương tức giận đến nói không ra lời.

Hoàng lão cha vốn là mặt xám mày tro, lòng tràn đầy bi phẫn, lúc này thấy Đỗ Quyên lớn lối như thế, lửa giận lại tràn thêm một tầng.

Đỗ Quyên không nhận người gia gia này, hửn liền trợn mắt trừng Hoàng Lão Thực nói: “Người nuôi dạy khuê nữ thật tốt, mắng đuổi đại cô đi. Nếu hôm nay người không dạy dỗ con gái mình, cho nàng bồi tội với tỷ người, sau này người đừng gọi ta là cha!”

Hoàng Lão Thực ngây ngẩn cả người.

Đỗ Quyên cười hỏi: “Cha, người nói, nếu con trai của người không biết xấu hổ giống như Diêu Kim Quý, người có đánh hửn không?”

Lão Thực cha gật đầu, nói: “Ta khẳng định đánh hửn, bắt hửn quỳ xuống!”

Hửn còn ghi hận đưa cháu này ngủ trên giường khuê nữ mình.

Đỗ Quyên nhìn gia gia ý vị thâm trường cười nói: “Cha thật biết đạo lý.”

Ngụ ý, lão nhân gia người không nói lý lẽ.

Hoàng lão cha giận dữ nói: “Đồ hỗn hào! Lão tử đánh chết người!”

Rồi muốn xông lên phía trước đánh Hoàng Lão Thực.

Mấy ngày nay Hoàng Lão Thực bị khuê nữ dạy dỗ, quen bỏ chạy. Lúc trước bị đánh không chạy bởi vì đang quỳ, không nhớ ra là nên chạy. Lúc này thấy lão cha vừa động, lập tức nhanh chân bỏ chạy.

Chạy ra sân đứng lại, mới quay đầu tả oán nói: “Cha, rõ ràng là Kim Quý không đúng, sao bắt khuê nữ ta bồi tội?”

Người thấy hành động của hắn, đều há to miệng.

Hoàng Tiểu Bảo vội vàng kéo gia gia, thấp giọng nói: “Gia gia, người đừng cứ hướng về người ngoài có được không? Bình thường hiểu thuận người đều là nhi tử và cháu gái, không phải là cháu ngoại. Kim Quý biểu ca tự mình tìm mắng. Đổ Quyên mới bao lớn nha, đã hứa cho hắn? Ngoài núi không con gái sao?”

Hoàng lão cha thấy cháu trai cũng giúp Đổ Quyên, thế lửa càng vượng.

Nhưng nghĩ lại, nay Đổ Quyên đã không nhận người gia gia này, đưa con trai cả, Lão Thực u mê yêu thương khuê nữ như mạng của mình, hắn có liều mạng cũng là uổng phí khí lực, còn làm cho người trong thôn chế giễu.

Nói cách khác, chẳng lẽ còn muốn quỳ tiếp?

Lúc này quỳ cả nửa ngày, chân hắn chịu tội, đến bây giờ đứng còn run rẩy.

Hoặc là dùng cái chết để ép buộc?

Vốn hắn có ý tưởng này nhưng chẳng biết tại sao bây giờ lại không tự chủ rùng mình một cái, cảm thấy coi như mình chết thật, Lão Thực nhiều lắm là thương tâm khóc một trận, nhưng vẫn sẽ không từ hôn, lại càng sẽ không xử phạt Đổ Quyên và Hoàng Tước Nhi. Con trai hắn chính là đầu gỗ, vô tâm vô phé!

Nhận thức này làm cho hắn vừa thông hận vừa không cam tâm.

Nhưng cứ như vậy mà đi về, đích thực khó nhìn nổi. Hắn liền đưa mắt nhắm ngay Phùng thị. Theo kinh nghiệm của hắn, khó có thể làm gì nhi tử nhưng đối với người con dâu này thì đã kích đó thật lớn.

“Hoàng gia ta xui tám đời mới cưới người, cái Tang Môn tinh này! Sinh ra 2 yêu tinh hại người, dạy ra thứ súc sinh vô nhân tính!”

Nói xong quay đầu bước đi.

Quả nhiên Phùng Thị biến sắc.

Hoàng đại nương cũng hướng mặt đất “Phi” một ngụm, mắng: “Tang Môn tinh!”

Nhưng Phùng Minh Anh lập tức đáp trả nói: “Cha ta nói mắt hắn bị mù mới đem khuê nữ gả vào một gia đình không biết xấu hổ, một gia đình đều là súc sinh! Nếu không vì tội nghiệp đám cháu ngoại, năm đó hắn đã mang đại tỷ về nhà.”

Hoàng đại nương giận dữ, giọng the thé nói: “Kêu nàng lập tức cút!”

Phùng Minh Anh khinh miệt cười lạnh nói: “Cái nhà này còn chưa tới phiên đại nương làm chủ.”

Nàng biết tỷ phu không có khả năng bỏ tỷ tử, cố ý kích thích bọn họ.

Hừ, còn tưởng là năm xưa hả!

Quả nhiên lời này chọt trúng tâm tư Hoàng lão cha, hấn quay đầu trừng mắt chị em Phùng Thị, ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập cừu hận thấu xương.

Hấn thật muốn đập đầu vào tường, dùng cái chết để bức bách đại nhi tử, nhất định bắt mẹ con các nàng chịu thua cúi đầu trước mặt mình.

Nhưng trong lòng buồn đau, như muốn ngăn vết thương sâu trong lòng lại, không dám buông ra.

Nỗi đau thâm kín kia nhắc nhở hấn, Lão Thực nhi tử nhất định sẽ nghĩ: cha chết thì ngày vẫn qua, không có khuê nữ thì không thể sống được...

Mặt hấn âm trầm, trong lòng bi thương gào thét!

Hoàng đại nương cũng giơ chân mắng to không ngừng, lúc này, ngày cả đại nhi tử cũng không buông tha.

Đáng tiếc Hoàng Lão Thực trước sau như một, chết lặng, nghe cũng như không nghe.

Hoàng Tiểu Bảo vội vàng kéo gia gia ra bên ngoài, nói: “Gia gia, ta cũng ngại.”

Hoàng lão cha không nói một lời, để cháu trai cũng.

Phượng Cô muốn giúp nhi tử thể hiện năng lực, cũng khuyên giải Hoàng đại nương đang lải nhải quở trách Phùng Thị. Cả nhà có thể mới đi.

Trên đường, Hoàng lão cha rõ ràng đối với Phượng Cô nhàn nhạt. Hoàng đại nương càng không để ý tới nàng.

Lúc ấy Phượng Cô cũng chưa nói gì, đợi tới nhà mới đối với hai lão nói: “Cha, nương! Vừa rồi ta nói như vậy, không phải không muốn nuôi cha mẹ, mà vì thấy Đỗ Quyên làm cho cha mẹ tức giận đến vậy, ta chỉ muốn nói nàng một lúc, giúp cha mẹ xả giận. Nếu ta thật có tâm tư đó, ta dám không thương lượng với cha Bảo Nhi sao? Ta nghĩ là Đỗ Quyên sẽ không đáp ứng, quả nhiên để ta đoán trúng. Dù nàng thật đáp ứng, cha mẹ ở nhà đại ca, chúng ta có thể mặc kệ không hỏi tới sao? Con dâu gả đến Hoàng gia nhiều năm như vậy, là dạng người gì, cha và nương còn không rõ ràng?”

Hoàng đại nương nghe những lời này, hừ lạnh một tiếng, trong lòng dễ chịu hơn.

Hoàng lão Nhị quát mắng nói: “Vậy ngại cũng không nên nói như thế, muốn nói cũng nên thông qua cha mẹ trước chứ. Liều mạng nói tới làm cho người ta cho rằng chúng ta không cần cha mẹ, mặt mũi cha mẹ để nơi nào?”

Phượng Cô cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Là ta nghĩ sai.”

Hoàng lão cha tựa vào giường, thủy chung không lên tiếng, bất quá khí trong lòng cũng giảm bớt.

Không phải hấn bắt công. Xem lão nhị kia, lúc nên quản vợ thì rất nghiêm túc, vợ cũng nghe hấn quản giáo; không giống nhà lão Đại, toàn bộ đảo lộn.

Nhớ tới lão Đại, ngực hấn lại bắt đầu đau.

Phượng Cô thấy sắc mặt công công không tốt, bước lên phía trước săn sóc hỏi: “Cha muốn ăn cái gì, ta đi làm ngay.”

Hoàng lão cha chịu đựng cơn đau ở ngực, lắc đầu nói: “Đi tìm đại tử và cháu người, xem đã chạy đi đâu.”

Phượng Cô vội gật đầu đi ra ngoài.

Thật ra tìm người nên gọi Tiểu Bảo đi, nhưng nàng nhìn ra công công có lời không muốn nói trước mặt nàng, nên nàng rất nghe lời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hoàng lão cha, Hoàng đại nương và Hoàng Tiểu Bảo.

Lúc này Hoàng lão cha mới bị phần gặm nhẹ, nói: “Ta không phục khẩu khí này nha”

Hôm nay thật mất hết uy nghiêm: hấn bị cháu gái đánh bại, nhi tử thà chết cũng không nghe lời của hấn...

Hoàng lão Nhị đứng ngẩn người, không biết như thế nào cho phải.

Hoàng đại nương khóc lớn lên.

Khóc một hồi, bà cắn răng nói: “Bệnh người còn chưa khỏe, gọi phụ nữ kia đến hầu hạ! Lão nương cũng không tin, cháu gái chết, con dâu còn chưa chết đâu. Chỉ cần một ngày nàng là con dâu Hoàng gia, ta có thể ép nàng một ngày!”

Hoàng lão cha nghe xong mắt sáng lên.

Hoàng Tiểu Bảo vốn không muốn nói, ở một bên trầm mặc, đến lúc này cũng nhin không được, khuyên nhủ: “Gia gia nãi nãi! Vì sao phải tìm mọi cách tranh đấu với nhà đại bá vậy? Kêu đại bá nương tới, làm cho nàng khó chịu, quay đầu Đỗ Quyên các nàng lại đến nháo, gia gia và nãi nãi lại bị khinh bỉ, chúng ta cũng bị khinh bỉ lây. Yên bình qua ngày, tìm con giận này làm cái gì?”

Hoàng lão cha đột nhiên ngồi thẳng lên, trừng đại cháu trai, muốn nói gì đó lại không nói ra được, hờn dỗi xoay người nằm xuống.

Hoàng đại nương the the nói: “Tiểu Bảo, người bị quỷ nhập thân rồi hả, sao lại nói chúng ta gây khó đại bá người? Đại bá của người từ trong ruột ta bò ra, hấn như vậy đối với ta và gia gia người, người còn nói chúng ta và hấn không qua được?”

Hoàng lão Nhị thấy cha mẹ như vậy, vội quát nhi tử, nói: “Là đại bá của ngươi và đại bá nương bất hiếu, không nghe lời gia gia nãi nãi ngươi. Ngươi gào thét cái gì?”

Tiểu Bảo chất vấn: “Gia gia nãi nãi làm gì mà quản tới việc hôn nhân của Tước Nhi tỷ tỷ và Đổ Quyên? Đại bá không phải đã phân gia sao?”

Chương 159

Bảo Bối Nhỏ Kiêu Ngạo (Làm Nũng)

Hoàng lão Nhi nhin không được, nói: “Ồ riêng cũng phải nghe cha! Cha muốn quản thì quản.”

Tiểu Bảo nói: “VẬY cũng nên thương lượng, nào có bức như vậy?”

Thái độ của nãi nãi lúc nói việc hôn nhân của đại tỷ khác xa, tựa hồ chỉ cần cha mẹ không bằng lòng, nãi nãi sẽ thuận theo ý của bọn họ.

Hoàng lão cha đến cùng nhin không được, quyết tâm muốn chỉ bảo cháu trai.

Bởi vậy hấn lại ngồi dậy, vẻ mặt ngưng trọng đối với Tiểu Bảo nói: “Đại bá nương của người quản gặt gao đại bá người, trong mắt đâu còn có cha mẹ chồng. Nếu Tước Nhi và Đỗ Quyên cùng Lâm gia kết thân thì cả nhà đại bá của người chỉ nhận Phùng gia, không nhận Hoàng gia. Cho nên ta mới đem Đỗ Quyên và Tước Nhi hứa cho người Hoàng gia chúng ta. Người có hiểu không?”

Thần sắc Hoàng Tiểu Bảo đờ đẫn nói: “Không hiểu.”

Đỗ Quyên và Tước Nhi tỷ tỷ hứa cho Lâm gia, sao chỉ nhận Phùng gia không nhận Hoàng gia, có chết hấn cũng nghĩ không thông. Trước đây từng nghe gia gia nãi nãi nói qua, nói là bởi vì quan hệ của Nhậm Tam Hòa, nhưng hấn như cũ vẫn không hiểu.

Ba người Hoàng lão cha nhìn hấn suy sụp vô lực.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn gia gia, nãi nãi và cha, chỉ thấy phiền lòng vô lực.

Hấn không muốn nói thêm gì nữa, không một tiếng động đi ra ngoài.

Chung quy hấn chỉ có 12 tuổi, không thể thật sự đương gia xử lý công việc. Sau khi đột xuất bộc phát tính tình nhưng không mấy hiệu nghiệm, đối mặt với trường hợp rối loạn, nhin không được muốn trốn tránh.

Lại nói nhà Đỗ Quyên, đợi Hoàng Tiểu Bảo cũng Hoàng lão cha rời đi, 2 thái gia gia Hoàng gia cũng đi. Hoàng Lão Thực muốn giữ bọn họ lại ăn cơm, nhưng bọn họ không dám ở lâu, sợ gia gia nãi nãi Đỗ Quyên nói bọn họ bất công.

Người xem trò vui từ từ giải tán nhưng một đám chưa chịu bỏ qua việc này, thấp giọng bàn tán, hơi lớn thanh tranh luận, tất cả đều xoay quanh Đỗ Quyên.

Bởi vì hôm nay ngôn ngữ hành động của Đỗ Quyên gây chấn động lớn, khen chê không đồng nhất.

Mọi người đều đi, Nhậm Tam Hòa mới lộ diện.

Hắn nhìn Đỗ Quyên mỉm cười, trong mắt hào quang lóng lánh.

Đỗ Quyên biết hắn đang khen mình, nhưng trong lòng cũng không đắc ý, thậm nghĩ mình đọa lạc đến nỗi phải đấu trí đấu dũng với lão đầu, lão thái thái nông thôn. Là thắng, có gì đáng để khoe ra? Nghĩ thế nhưng ngoài miệng vẫn không nói gì, tiếp đón hắn ngồi bên bàn.

Cả nhà Lâm Đại Đầu cũng xông vào, ai cũng tươi cười rạng rỡ.

Nay hai nhà Lâm Hoàng thật thông gia.

Hạ Sinh vẫn nhìn Hoàng Tước Nhi cười, vui vẻ nói không ra lời.

Hắn cảm thấy, Tước Nhi không lợi hại như Đỗ Quyên, cũng không rụt rè như khi còn nhỏ. Hiện nay nàng nói chuyện không cứng không mềm, vẫn tĩnh lại biết lễ, đích thực làm cho hắn thích.

Hoàng Tước Nhi thấy người Lâm gia đều tới, lại cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Hạ Sinh, liền ngưng ngưng đứng lên, nói qua với Đỗ Quyên rồi vội tránh vào phòng trong.

Ánh mắt Hạ Sinh đuổi theo bóng lưng nàng, hết sức tiếc nuối, bởi vì hắn muốn hỏi nàng lúc đối mặt với Hoàng lão cha có sợ hãi hay không; còn có tương lai của bọn họ, hắn thật muốn nói...

Về phần Lâm Xuân và Cửu Nhi thì nhìn Đỗ Quyên cười.

Bởi vì, trận này do bọn họ lên kế hoạch và chỉ huy, kế sách thật sự thành công!

Về điểm ấy, Đỗ Quyên cũng thấy cao hứng, để học sinh tự mình tham dự, càng tăng thêm lịch duyệt và kiến thức của bọn họ.

Các trưởng bối phân chỗ ngồi xuống. Lâm lý chính uống ngụm trà, mới nghiêm trang đối với Đỗ Quyên nói: “Ngươi, nha đầu kia, hôm nay quá kỳ cục! Không nhận gia gia nãi nãi, vậy mà ngươi có thể nói ra?”

Đỗ Quyên nói: “Ta và tỷ tỷ vốn là chết qua nha. Ta chết hai lần.”

Lâm lý chính buồn bực nói: “Đây không phải là không chết sao! Chỉ cần không chết, ngươi vẫn là cháu gái bọn hắn. Tình cảm ông cháu vẫn chưa đoạn!”

Hắn và Diêu Kim Quý cùng một khẩu khí.

Cửu Nhi the the nói “Quý a”

Mọi người âm âm cười ha ha.

Đông Sinh tiến lên sờ tay Đỗ Quyên, ngửa đầu nói: “Là nóng.”

Bởi vì có lão nhân nói, trên người quý không có hơi ấm, nên đứa trẻ này muốn thử xem.

Vợ Đại Đầu vội đánh hấn một bàn tay, nói: “Tán dóc cái gì!”

Đỗ Quyên cười làm lạnh với Lâm lý chính nói: “Lâm gia gia, ta chỉ dùng lời này để bịt miệng gia gia thôi, không coi là thật. Không nói như vậy, việc này kéo đến kéo lui cũng kéo không xong.”

Lâm lý chính hừ một tiếng, nói: “Sao ta không hiểu chứ? Ta thấy người bình thường còn hiếu thuận, bằng không lúc ấy ta đã muốn mắng người. Nói tới nói lui, sau này các người cũng không thể bắt hiếu với gia gia nãi nãi người, coi chừng bị người trạc cột sống.”

Hắn nhìn về phía Đỗ Quyên, ánh mắt có chút phức tạp và do dự.

Hoàng Lão Thực vội vàng nói: “Vậy sẽ không. Mấy khuê nữ ta hiếu thuận nhất.”

Đỗ Quyên cũng bảo đảm nói: “Sao có thể chứ. Cha và nương ta sẽ không cho. Cha ta nổi danh Lão Thực, nhi tử hiếu thuận; nương ta tuy bất hòa với nãi nãi ta, thích tỏ vẻ mạnh mẽ nhất, dù mình không ăn cũng muốn hiếu kính cha mẹ chồng. Đều do nãi nãi hồ đồ, không nhìn thấy nương tốt.”

Phùng Thị cảm kích nhìn khuê nữ, trong lòng ê ẩm.

Hôm nay bà bà mắng thật sự khó nghe, còn trước mặt rất nhiều người. Nhưng trừ bỏ lúc bắt đầu, sau đó nàng không tức giận chút nào.

Vì sao?

Bởi vì nàng thấy hai khuê nữ và Hoàng Lão Thực chộc giận cha mẹ chồng, nhất là Lão Thực của mình, thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy thà chết cũng không đáp ứng yêu cầu của cha mẹ từ hôn, cũng không đáp ứng đem Đỗ Quyên hứa cho ngoại sanh. Trong nháy mắt, oán khí áp ủ bao năm qua đều tiêu tán.

Hiện tại cả người nàng thoải mái, nhìn chồng và khuê nữ thấy rất hạnh phúc và thỏa mãn, đối với việc Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, trong lòng cũng không có khó chịu, cảm thấy rất tốt.

Lúc này nếu Hoàng Lão Thực muốn nàng cúi đầu bồi tội trước cha mẹ chồng, nàng cũng nguyện ý cho hấn mặt mũi này.

Lâm lý chính khuyên vài câu, sau đó hỏi tới việc hôn nhân của Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi.

Các nam nhân liền thương nghị.

Việc này không cần Đỗ Quyên quan tâm, ngay cả Phùng Thị cũng không xen mồm.

Nàng muốn giữ mọi người ở lại ăn cơm trưa, kéo vợ Đại Đầu đi phòng bếp hỗ trợ.

Vợ Đại Đầu vội vàng nói không được, phải nên tới Lâm gia ăn mới đúng.

Lâm lý chính vội vàng ngăn cản nói: “Đừng làm. Hôm nay người Lâm gia không thể ở đây ăn cơm. Vợ chồng Đại Đầu cũng đừng gọi bọn họ qua ăn. Việc này nên để qua vài ngày cho nguội bớt. Nóng nảy quá không là đánh vào mặt cha mẹ chồng người sao!”

Phùng Thị nghĩ thấy cũng đúng. Vừa làm cho cha mẹ chồng giận dữ ra về, mặt khác lại nồng nhiệt ăn cơm nghị thân với Lâm gia, đúng là đánh vào mặt cha mẹ chồng, truyền đi không dễ nghe.

Nhậm Tam Hòa gật đầu, cũng nói lời này có lý.

Lâm Đại Đầu ha ha cười nói: “Đệ muội không vội. Chờ mấy ngày nữa đặt sính lễ, còn sợ chúng ta không ăn chung sao. Ta chọn mừng 2 tháng 2 đi. Mừng 2 tháng 2, Long Sĩ Đầu, rất tốt!”

Hoàng Lão Thực hỏi ý Phùng thị trước, đáp ứng, liền quyết định mừng 2 tháng 2 làm lễ.

Nói định xong, người Lâm gia và Lâm lý chính đều rời đi.

Vợ chồng Nhậm Tam Hòa không ở nhà nhiều ngày, trong nhà có rất nhiều chuyện cần phải làm, bởi vậy cũng cáo từ, nói buổi tối sẽ tới dùng cơm.

Bọn người đi xong, Đỗ Quyên nghe trong phòng truyền ra tiếng kêu yếu ớt của Hoàng Ly: “Nhị tỷ tỷ”. nàng vội vàng xoay người chạy vào.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cho rằng Hoàng Ly làm sao, cũng theo vào.

Chỉ thấy Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ngồi ở mép giường đỡ dành tiểu muội, cuống quýt liền hỏi “Làm sao?”

Kỳ thật Hoàng Ly không có gì. Bởi vì lần này lập công, bé gái có chút kiêu ngạo, đang bệnh nhưng thập phần hưởng thụ 2 tỷ tỷ sủng ái và chiếu cố, không có việc gì cũng éo lả hô một tiếng “Đại tỷ” “Nhị tỷ”, muốn cái này, muốn cái kia, nghe các nàng ôn nhu dỗ mình, thay đổi kiểu chơi với mình, cảm giác đó thật tốt ghê gớm.

Lúc trước gia gia nãi nãi nháo tới cửa tới, nàng biết không ai lo lắng cho nàng, rất thấu hiểu một mình nằm. Đợi người vừa đi là bắt đầu kêu réo, không chỉ có đại tỷ, còn phải luôn kêu nhị tỷ.

Thấy cha mẹ hỏi, Đỗ Quyên trấn an nói: “Không sao. Cũng không sốt.”

Phùng Thị không yên lòng, kêu Đỗ Quyên tránh ra, tự mình ngồi lên giường, đưa tay sờ trán Hoàng Ly.

Hoàng Lão Thực đứng bên cạnh khẩn trương hỏi: “Còn sốt không?”

Tựa hồ cảm thấy xúc cảm không ổn, Phùng Thị không lên tiếng, lại chòm người qua, dùng miệng chạm vào trán Hoàng Ly, vì cảm giác đôi môi với thân nhiệt nóng lạnh tốt hơn, sau đó mới trả lời: “Không sốt.”

Tuy nói như vậy, bàn tay lại giúp Hoàng Ly kéo góc chăn, rồi ôn nhu nói: “Vẫn không thể đứng lên đâu. Bên ngoài gió lớn, dưỡng thêm một ngày. Kêu tỷ tỷ người bồi người kể chuyện xưa nghe, nương đi nấu món ngon cho người ăn. Muốn ăn cái gì?”

Nương ôn nhu như vậy thật hiếm thấy. Hoàng Ly quả thực hạnh phúc chết được.

Nàng nhìn Phùng thị, nhỏ giọng nói: “Không muốn ăn gì hết.”

Bộ dáng yếu ớt, tựa hồ còn suy yếu hơn tối hôm qua.

Lão Thực cha nghe xong nóng nảy, vội nói: “Không ăn làm sao khoẻ lên được? Con gái, mẹ người từ nhà bà ngoại mang về rất nhiều thứ ngon, buổi trưa làm cho người ăn. Xem người kia, gầy quá!” Bộ dáng thật đau lòng.

Ánh mắt Hoàng Ly sang hẳn lên, ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Ừ.”

Lúc này cũng không nói không muốn ăn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thấy rõ ràng tiểu tâm tư của nàng, nhìn nhau nhin cười. Bởi vì thương tiếc nàng bị bệnh nên không chọc thủng, mặc cho nàng làm nũng đi.

Phùng Thị nói: “Bà ngoại người cho rất nhiều thịt khô, còn có hai con vịt hun khói. Buổi trưa nương hầm một con vịt, dùng củ cải hầm...”

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Hoàng Ly còn chưa khỏi mà, sao có thể ăn nhiều dầu mỡ được. Nương, đừng naua loạn! Không phải còn có màn thầu sao, liền nấu một nồi cây dầu sỏ, lột dạ thì ăn màn thầu.”

Rồi quay sang Hoàng Ly dỗ dành, nói: “Người phải nghe lời ăn kiêng, bệnh mới mau khỏi. Bằng không thấy món ăn mà không thể ăn, còn khổ hơn!”

Hoàng Ly vội gật đầu, cũng cảm thấy không thể bị bệnh tiếp, phải mau khoẻ.

Đỗ Quyên lại nói: “Đại mợ ngâm củ tỏi vào củ nghệ rất khai vị, người ăn còn muốn ăn thêm đó. Cây dầu sỏ cũng là món mới của ta, không giống cháo gạo và cháo bột ngô. Ta nghĩ ngâm thêm nắm cho vào để thêm vị.”

Hoàng Ly kìm lòng không nổi nuốt nước miếng, cũng không giả bộ yếu ớt nữa, lớn tiếng nói với Phùng Thị: “Muốn ăn cây dầu sỏ.”

Hoàng Lão Thực đáp ứng trước tiên, “Nấu, nấu cây dầu sỏ.”

Nói xong mới nhớ tới, hỏi Đỗ Quyên: “Cây dầu sỏ là cái gì?”

Phùng Thị trợn trắng mắt nhìn hắn, nói: “Hỏi nhiều như vậy làm chi? Đợi lúc ăn thì biết.”

Rồi quay sang Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nói: “Tước Nhi lo việc gia đình vài ngày, Đỗ Quyên cũng đi mệt, hai người ở lại đây bồi Hoàng Ly và thu thập đồ đạc về. Nương đi nấu cơm.”

An bài xong nàng mới xoay người đi ra ngoài.

Đỗ Quyên vội nói: “Cha, người đi giúp nương nhóm lửa.”

Hoàng Lão Thực lập tức đáp ứng, nhanh chóng vui vẻ đi theo ra ngoài.

Phùng Thị đi ở phía trước, không tự chủ mím môi cười.

Nàng biết Đỗ Quyên sẽ phân phó cha nàng đi phụ mình. Khuê nữ thật đúng là tri kỷ.

Chương 160

Nơi Trút Giận

Tỷ muội Đỗ Quyên ở trong phòng. Trên giường La Hán và trên bàn tròn chất đầy đồ đạc, ngay cả cái bàn dài bên cửa sổ cũng chất đầy, có đồ ăn đồ dùng. Nàng và Hoàng Tước Nhi đang chỉnh lý sắp đặt.

Đỗ Quyên đi ra ngoài một hồi, giầy lát sau cầm vào 2 cái bát nhỏ đi vào.

Nàng lấy chút đồ ăn từ trong 2 cái vại sành, rồi nhìn ra sau tấm bình phong, bung bát đi vào, “Hoàng Ly, cho người ném thử gừng và tỏi ngâm nhà bà ngoại làm, rất đã miệng.”

Miệng người bệnh thường không có vị, nên nàng nói như vậy.

Hoàng Ly quyết miệng nói: “Tỏi thôi!”

Nhị tỷ thường ép nàng ăn lá tỏi, hoặc là xào rau bỏ tỏi vào. Nàng ghét nhất.

Đỗ Quyên dỗ dành: “Ngoan, mùa xuân tới rồi, ăn nhiều tỏi sẽ không sinh bệnh.”

Nàng gấp một miếng màu vàng nhạt đưa đến bên miệng muội muội, dụ dỗ: “Người ăn thử xem, nếu không thích, ta không ép người ăn.”

Hoàng Ly liền há mồm ăn.

Đỗ Quyên lại gấp một tép tỏi màu trắng sữa đút cho nàng.

Hoàng Ly cũng nhai, quả nhiên đặc biệt ngon miệng, vừa non vừa giòn còn có vị ngọt, không giống như tỏi cay độc gay mũi thường ăn.

Miệng bé gái đầy món mới, chợt thấy bụng trống không rất đói, các loại mỹ thực trước mắt bay loạn, liền khẩn cầu: “Nhị tỷ, cho ta ăn thêm một miếng.”

Đỗ Quyên cười nói: “Khai vị phải không? Ta không có lừa gạt người chứ. Nếu ăn không ngon, ta phí công sức mang về làm cái gì? Tiểu di đều nói ta đó.”

Hoàng Tước Nhi ở bên ngoài cười nói: “Người phí công sức gì chứ? Là con lừa lao lực thì có!”

Đỗ Quyên nhin cười không được.

Đang nói chuyện, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực đi vào .

Phùng Thị đi đến trước giường nói với Hoàng Ly: “Dưa muối ăn nhiều bụng khó chịu. Nương nấu cơm xong rồi, lát nữa uống cây dầu sỏ, ăn mần thầu xong lại ăn thêm mấy thứ kia.”

Đỗ Quyên xoay người đặt bát lên cái tủ thấp đầu giường, rót một ly nước ấm, đỡ Hoàng Ly dậy uống, vừa đỡ nàng nói: “Nương nói đúng. Đã đến lúc ăn trưa. Người chịu khó nhịn một chút, đợi hết bệnh rồi ăn cái gì cũng được.”

Hoàng Ly hết cách, đành chịu đựng.

Gian ngoài, Hoàng Lão Thực nhìn một đồng vải bông và vải trơn trên giường La Hán, trên bàn bày các loại điểm tâm, trà quả và món lót dạ, dưới đất để cá muối thịt khô, gà vịt sấy khô, mùng rở mặt mày hơn hở.

Hắn chỉ vào một vò sứ đã mở ra kỳ quái hỏi: “Sao còn mang gừng ngâm về? Chúng ta cũng có cái này mà.”

Phùng Thị nói tiếp: “Còn không phải là Đỗ Quyên cách nòi cơm hương, ăn đồ nhà bà ngoại cái gì cũng nói ngon. Lúc đi, bà ngoại và đại mợ xách bốn năm vại cho nàng, làm chúng ta mang về rất mệt.”

Đỗ Quyên nghe xong không tiện nói gì.

Quả thật đại mợ Đỗ thị làm đồ ăn thật sự rất ngon. Có những món dưa muối cách làm không khác gì, nhưng hương vị lại không giống với. Đỗ Quyên phải nghiên cứu thôi.

Nàng cảm thấy, nấu ăn là một loại hình nghệ thuật. Chỉ cần dụng tâm, mỗi người đều có thể tạo nên phong cách độc đáo riêng của mình, người khác bắt chước không được.

Vì Phùng Thị muốn đỡ Hoàng Ly nên mở ra một bao điểm tâm.

Một mùi hương lan ra, Đỗ Quyên vội vàng dùng đũa gấp một miếng nhỏ đưa đến bên miệng Lão Thực cha, cười nói: “Cha nếm thử cái này, bánh hoa hồng.”

Hoàng Lão Thực cao hứng há mồm ăn, không kịp nuốt hết đã hàm hồ nói: “Đỗ Quyên, đưa 2 bao điểm tâm này cho gia gia nãi nãi người ăn đi.”

Trong phòng liền quỵ dị an tĩnh lại.

Tay Phùng Thị ngưng lại một chút, ngẩng đầu nói với Đỗ Quyên: “Lấy mấy bao đưa đi đi.”

Thật ra nàng đã chuẩn bị cho cha mẹ chồng một phần.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Tốt.”

Sau đó Hoàng Lão Thực mới giác phát hiện về mặt mẹ con các nàng có chút không đúng, mới nhớ tới trò khôi hài vừa rồi, Đỗ Quyên và Tước Nhi còn nói không nhận gia gia nãi nãi, hắn liền xấu hổ do dự, không biết tỷ muội các nàng có tức giận hay không.

Hắn không biết giải thích với khuê nữ như thế nào, đành cười làm lành đối với Đỗ Quyên nói: “Cái kia... Đỗ Quyên, cha không ăn. Dem phần của cha tặng cho gia gia nãi nãi người ăn.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong đều cười.

Lão Thực cha là khờ hay là học xấu?

Hắn nói lấy phần của hắn đưa cho gia gia nãi nãi. Chẳng lẽ lúc tỷ muội các nàng ăn có thể làm để hắn ở một bên nhìn.

Đỗ Quyên liếc nhìn Lão Thực cha, nói: “Cha, ta chưa nói là không đưa!”

Đỗ Quyên cầm 2 bao điểm tâm, nghĩ nghĩ lại cầm một xấp vải bông màu xanh thẫm và một khối màu tro lên, dùng kéo cắt 5 thước ra, lại dùng một tờ giấy vàng thô gói lại, dùng dây thừng buộc lại, chuẩn bị sau trưa cơm sẽ đưa đi.

Lão Thực cha nhìn thập phần vui vẻ.

Người một nhà đang bận rộn, chợt nghe bên ngoài có người kêu “Ca.”

Là Hoàng lão Nhi.

Hoàng Lão Thực vội đáp lời đi ra ngoài, “Lão nhị.”

Hoàng lão Nhi sầm mặt nói: “Lúc trước cha bị bệnh chưa khoẻ lại, hôm nay khuê nữ người làm tức giận thêm một trận, bệnh nặng thêm, không xuống giường được. Nương cũng sinh khí, kêu đại tẩu qua hầu hạ vài ngày. Một mình nương Tiểu Bảo không làm xuê.”

Nói xong không đợi Hoàng Lão Thực đáp lời, xoay người rời đi.

Hoàng Lão Thực ngưng một hồi, mới đi vào nói với Phùng thị.

Đỗ Quyên các nàng đã nghe được, trong lòng sáng như gương: gia gia nãi nãi không có cách xả giận, tìm biện pháp tra tấn nương.

Đỗ Quyên lập tức nói: “Lát nữa ta đi.”

Phùng Thị chân chờ một chút mới nói: “Không phải người không nhận bọn họ sao? Đi sẽ bị mắng, nói không chừng còn bị đánh. Hay để ta đi thôi. Kêu ta đi, nếu ta không đi, nãi nãi người càng có có mắng ta bất hiểu.”

Hoàng Tước Nhi cũng lo lắng nhìn Đỗ Quyên, nói “Nếu không ta để ta đi.”

Đỗ Quyên nói: “Nương ngàn vạn lần đừng đi. Tỷ cũng không cần đi. Ta biết làm thế nào.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Ta và Đỗ Quyên cùng đi.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Được, ta và cha đi.”

Phùng Thị thấy nàng kiên quyết, cho rằng lại có chủ ý gì khác, nên để cho nàng đi thử xem.

Nói xong, Đỗ Quyên lập tức cầm rõ đưng điềm tâm và vải đi.

Phùng Thị vội vàng hỏi: “Không ăn cơm hả?”

Đỗ Quyên cười nói: “Trở về rồi ăn.”, rồi kéo Lão Thực cha đi.

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau, nghi hoặc không thôi: không phải nói đi hầu hạ gia gia sao, sao một hồi sẽ về?

Đỗ Quyên và Lão Thực cha cười cười nói nói, đã đến bên kia.

Vào viện, Hoàng đại nương đứng dưới mái hiên chất vấn đại nhi tử: “Vợ ngươi đâu?”

Hoàng Lão Thực cứng họng không biết trả lời như thế nào.

Đỗ Quyên vội nói đỡ: “Ta đến hầu hạ gia gia.”

Hoàng đại nương nổi trận lôi đình, mắng: “Không phải ngươi đã chết, không phải là cháu gái ta sao, còn tới làm cái gì? Cút đi!” Lại đưa mắt nhắm ngay Hoàng Lão Thực, “Ngươi có phải là con ta không? Nếu đúng, cha ngươi bệnh sắp chết, còn không kêu vợ ngươi mau đến hầu hạ? Con dâu bất hiếu như vậy, ngươi nên về bỏ nàng đi!”

Hoàng Lão Thực đứng ngốc một chỗ, khổ xử.

Lẽ ra cha hắn bị bệnh, vợ hắn nên đến phục vụ, nhưng khuê nữ không cho nương nàng đến, hắn làm thế nào đây?

Đỗ Quyên tiến lên cười nói: “Tuy ta không phải là cháu gái nãi nãi, nhưng ta vẫn là khuê nữ của cha mẹ ta. Ta thay nương ta đến hầu hạ gia gia cũng như nhau thôi. Tay nghề nấu cơm của ta tốt hơn nương ta nữa.”

Hoàng đại nương tức giận đến ngã ngửa: nàng là khuê nữ của con trai bà, nhưng không phải là cháu gái bà, đây đạo lý của nước nào?

Bà tức giận nói: “Không dám để ngươi hầu hạ! Kêu người phụ nữ đó đến.”

Con dâu cả muốn trốn, không có cửa đâu!

Nàng không có biện pháp với đứa cháu này, còn không quản được con dâu sao?

Đỗ Quyên không thèm để ý, cười híp mắt đưa điềm tâm và vải cho Hoàng đại nương, nói: “Nãi nãi, đây là chúng ta mang từ nhà ông ngoài về. Nương ta hiếu kính gia gia nãi nãi.”

Hoàng đại nương nghe nói lấy từ bên thông gia về, hơn nữa nhìn thấy bao bọc không lớn, trong lòng càng khí, đoạt lấy ném xuống đất, nói: “Mang về đi, ta không hiềm lạ! Kêu nương ngươi đến.”

Đỗ Quyên vội vàng nhặt bao lên, nghĩ thầm là may mà nàng có dự kiến trước, cẩn thận gói điếm tâm và vải lại, bằng không ném như vậy, vải thì không sao nhưng điếm tâm bị nát hết.

Nàng cầm bao lên, nói: “Nãi nãi không cần thì ta cầm về nhà.”

Hoàng đại nương không để ý tới nàng, như cũ thoá mạ đại nhi tử.

Hàng xóm cách vách nghe tiếng mắng, sớm chạy tới nghe.

Mấy ngày nay người trong thôn thật có tư vị. Hoàng gia điển tuồng lớn, vừa trình diễn vừa làm ra trò khôi hài, sinh hoạt thôn Thanh Tuyền thật quá phong phú.

Đỗ Quyên thấy người bu tới, cất cao giọng nói: “Theo đạo lý nương ta nên đến hầu hạ gia gia. Nhưng mỗi lần gia gia nãi nãi gặp nương ta là phiền lòng, nếu không phản đối là há mồm mắng. Nương ta thật muốn tới, đánh mắng là việc nhỏ, gia gia khí càng thêm khí, vậy làm sao khỏi bệnh được?”

Hoàng đại nương giận dữ nói: “Dám trù ẻo gia gia nguoi? Kêu phụ nữ đáng chết kia đến!”

Phùng Thị không chịu đến, bà càng phải bức nàng đến.

Không đến, chính là bất hiếu. Đến, bà có thể chửi nàng!

Đỗ Quyên nghi ngờ nói: “Nãi nãi tình nguyện sinh khí cũng muốn kêu nương ta đến, chẳng lẽ kêu nàng đến để xả giận? Mắng một trận, lại kêu người tra tấn nàng, đem mối hận cha ta không chịu từ hôn hất lên đầu nàng, dù sao cũng không ai nhìn thấy, có phải không? Bằng không, bình thường chán ghét nương ta không muốn gặp mặt nàng, sao lúc này một mực muốn gặp nàng?”

Hoàng đại nương nhất thời cứng họng, đã không thể dùng từ thẹn quá thành giận để hình dung.

Bà hận nhất Đỗ Quyên ở điếm ấy: mặc kệ lòng nguoi nghĩ cái gì, nàng cũng dám nói ra trước mặt người ta, giống như lột hết xiêm y của bà ra vậy.

Trên đời này không có gì nàng không dám nói!

Bên ngoài đám phụ nữ cười trộm, sôi nổi nghị luận.

“Vậy không phải là muốn lên mặt xả giận vào con dâu sao?”

“Xả giận xong, không chừng Hoàng lão hán hết bệnh.”

“Nhưng nương Tước Nhi sẽ bị bệnh. Nàng không chịu nổi cha mẹ chồng mắng đâu.”

“Chịu không nổi cũng phải chịu. Chúng ta làm vợ người ta đều là như vậy. Đều do khuê nữ nàng gây họa, nàng là nương không dạy được khuê nữ. Đỗ Quyên mới bây lớn, đã chọc tức gia gia nãi nãi đến sinh bệnh, trưởng thành còn tới mức nào nữa?”

Mọi người nghe thấy lời này không đúng, quay đầu nhìn lại, thì ra là nương Hòe Hoa.

Có người tán đồng, có người phản bác, thảo luận càng thêm nhiệt tình.

Trong sân, Hoàng lão Nhị và Phượng Cô từ nhà chính đi ra, đứng dưới mái hiên.

Hoàng lão Nhị nói với Hoàng Lão Thực: “Ca, ngươi thật muốn tức chết cha và nương?”

Hoàng Lão Thực lấp bắp nói: “Lão nhị, ta.. không phải là...”

Không phải cái gì, hấn cũng nói không nên lời.

Phượng Cô cũng cao giọng với Đỗ Quyên, kì thực là nói với người bu ngoài cửa: “Đỗ Quyên, ngươi đừng nghĩ nhiều. Gia gia ngươi bị bệnh, ta và Đại Nữ không giúp được, kêu mẹ ngươi đến giúp một tay, không có ý tứ khác.”

Đỗ Quyên khẽ cười một tiếng, hỏi: “Tiêu thúc tiêu thảm rốt cuộc là gia gia khoẻ mạnh hay là muốn mạng của lão nhân gia hấn vậy?”

Chương 161

Đập Nát Nhừ

Hoàng lão Nhị quát: “Đỗ Quyên, ngươi làm sao nói chuyện?”

Đỗ Quyên nói: “Gia gia bị bệnh, tiểu thúc tiểu thâm hẳn nên khuyên hẳn người giận, tĩnh tâm dưỡng bệnh mới đúng, sao còn ngại nháo không đủ, còn muốn kêu nương ta đến, lấy nương ta làm nơi trú giận. Nương ta không được tốt, gia gia khẳng định cũng sẽ tức giận đến bệnh càng nặng. Có phải là tiểu thúc và tiểu thâm cố ý kêu nương ta đến chọc giận gia gia, để gia gia giận quá mất đi, các ngươi nhẹ nhàng gán tội danh bắt hiểu cho nương ta. Vì cái này, ngay cả mạng của gia gia các ngươi cũng không để ý?”

Hoàng lão Nhị liên thanh la rầy nàng “Nói bừa”, trong lòng lại lo lắng.

Phượng Cô cũng cau mày nói: “Đỗ Quyên, ngươi còn nhỏ đừng nói bậy”

Đỗ Quyên nói: “Ta nói như thế nào? Bệnh tình của gia gia, các ngươi không biết sao? Trong sách nói bệnh nhân nên giải sầu dưỡng bệnh, ta sợ gia gia thấy nương ta càng sinh khí, mới đại diện cho nàng đến.”

Hoàng Lão Thực có lý do này, vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Cha nhìn thấy ta cũng khí, tức giận muốn đánh ta, ta cũng không dám đến.”

Hắn thật không dám đến.

Hoàng lão Nhị và Phượng Cô do dự nhưng không chịu nhả ra.

Khúc mắc của Hoàng lão cha là việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên. Chỉ cần một ngày Hoàng Tước Nhi không từ hôn, Đỗ Quyên không định thân theo ý hắn, cơn giận này không có khả năng tiêu tan. Kêu Phùng Thị tới làm cho nàng cúi đầu, khuyên Hoàng Lão Thực từ hôn, hoặc là Đỗ Quyên và Diêu Kim Quý định thân, mới có thể làm cho lão gia tử nguôi giận.

Bởi vậy hai người nói Đỗ Quyên làm cho gia gia tức giận đến như vậy, hẳn không muốn thấy nàng.

Hoàng đại nương càng không nghe lọt tai bất kỳ điều gì, khẳng khẳng cho rằng Đỗ Quyên qua loa tặc trách nàng, mắng “Kêu nương thôi tha chó má của ngươi đến, không ngờ còn bày ra nhiều lý lẽ! Mẹ ngươi không đến gia gia ngươi mới không hết giận đó.”, bà một hai buộc đại nhi tử gọi vợ đến.

Đỗ Quyên nói: “Nãi nãi tội gì tìm việc? Nháo lớn làm cho gia gia thêm bệnh không nói, lấy nương ta xả giận, đem nương ta lâm vào nguy hiểm, ông ngoại ta lại đến náo loạn.”

Tuy Hoàng đại nương lấm mòm yêu nói nhảm, lại là người nhất gan.

Nàng biết rõ Đỗ Quyên nói lời thật, bởi vì thân mình Phùng Thị không được tốt, từng xui vì tức vài lần. Nếu xảy ra chuyện, Phùng Trường Thuận sẽ không bỏ qua bọn họ.

Trong lòng do dự, khí thế mắng chửi cũng yếu đi.

Nàng nhất gan, Hoàng lão cha lại là người ngu muội ngoan cố, tính tình quật cường.

Hắn ở trong phòng nghe thanh âm bên ngoài, tính nóng sớm khởi phát, thề muốn làm cho con dâu cả cúi đầu trước hắn, muốn cả nhà đại nhi tử cũng phải cúi đầu, nên ra lệnh cho Hoàng Chiêu Đệ đang ngồi bên giường chăm sóc hắn đi ra ngoài truyền lời của hắn.

Hoàng Chiêu Đệ nhìn thấy Đỗ Quyên còn có chút chột dạ, khó chịu không được tự nhiên, bởi vậy chỉ nói với Hoàng đại nương.

Đỗ Quyên làm như không nghe thấy, mặc kệ nàng.

Nhưng Diêu Kim Quý nghe thấy thanh âm của Đỗ Quyên, tâm ngứa, nhin không được đi ra chất vấn: “Biểu muội đã nói những lời này, vậy thì vì sao không tuân theo an bài của trưởng bối, đáp ứng chuyện định thân? Khi đó chẳng phải là ông ngoại cũng được trút giận, đại mợ cũng không cần bị khinh bỉ?”

Khi đó bản cô nương sẽ bị khinh bỉ!

Đỗ Quyên có nhin xúc động muốn đánh hắn xuống, nũng nịu nói với Hoàng Lão Thực: “Cha, trong mắt đứa cháu này thật không có cậu. Đối với chuyện Hoàng gia ta khoa tay múa chân không nói, còn buộc cha làm chuyện bất nhân bất nghĩa. Hắn muốn ép chết khuê nữ của cha đó. Cha là cậu, nên quản giáo hắn!”

Hoàng Lão Thực cũng bị chọc tức, cảm thấy đứa cháu này không phải tốt lành gì.

Người thành thật cũng biết cẩu gắt. Đối mặt với Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, hắn không dám nổi giận, đối mặt với Hoàng lão Nhị và em dâu hắn không biết bác bỏ thế nào, nhưng đối mặt với cháu hắn hoàn toàn không có gánh nặng trong lòng, hướng hồ tiểu tử này dám ngủ trên giường khuê nữ hắn không nói, còn khi dễ khuê nữ bảo bối hắn lần nữa, phạm vào tối kỵ của hắn.

Bởi vậy, Đỗ Quyên vừa dứt lời, Lão Thực cha liền khom lưng tháo một chiếc giày ném về phía Diêu Kim Quý.

Diêu Kim Quý được người nhà nuông chiều lớn lên, chưa từng thấy qua người đánh người, sững người không biết né tránh, bị trúng chiếc giày, hắn hét to chạy trời chết.

Hoàng Lão Thực theo đuổi không bỏ, miệng còn mắng “Ta cho người không học giỏi! Ta cho người khi dễ muội muội của người!”

Hai người đuổi bắt trong sân.

Diêu Kim Quý cảm thấy oan khuất chết được, đến cùng là ai khi dễ ai nha!

Hắn rất ít làm việc, làm sao chạy kịp người cậu làm việc quanh năm, bởi vậy bị Hoàng Lão Thực đuổi kịp đập cho mấy đế giày.

Hoàng đại nương và Hoàng Chiêu Đệ đồng thời thét chói tai.

Hoàng đại nương giận nhi tử, đứa con trước nay không đánh người, bây giờ lại đuổi đánh cháu mình. Hoàng Chiêu Đệ bình thường không nỡ chạm vào ngón tay của con trai, thấy đệ đệ dùng giày đánh hắn, vừa đau lòng vừa thương tâm, khóc nói không mặt mũi ở lại nhà mẹ đẻ nữa.

Hoàng lão Nhị bước lên giữ chặt đại ca.

Hoàng đại nương xông tới đánh lên đầu đại nhi tử vài cái.

Đỗ Quyên liền nói tiểu thúc và tỷ tỷ đã xuất giá hòa nhau khi dễ Lão Thực. Cha không bằng một khuê nữ đã xuất giá.

Sắc mặt Hoàng Lão Thực càng khó chịu, trừng Diêu Kim Quý như muốn ăn thịt người.

Hoàng Tiểu Bảo trở về, nhìn thấy trong viện lại hò hét ầm ĩ, bên ngoài còn có rất nhiều người vây xem náo nhiệt. Hỏi ra mới biết là vì kêu đại bá nương đến hầu hạ gia gia, thật ứng với phỏng đoán lúc trước của hắn.

Hắn giận không kềm được, đi vào không thềm để ý mặt mũi cha mẹ nói: “Ta đã nói mà các người không nghe. Nháo! Chỉ biết nháo! Ta không cần cuộc sống này!”

Nói xong giận dữ vào phòng.

Hoàng đại nương chửi bậy không ngừng nghỉ, Đỗ Quyên nghe thấy thật phiền lòng, mặt lạnh nói: “Các người cảm thấy nương ta đến hầu hạ là đối với bệnh của gia gia tốt, ta về nhà kêu nương ta đến.”

Nói xong xoay người rời đi.

Đi đến cửa viện, có kẻ lấm mồm hỏi: “Đỗ Quyên đang cầm cái gì?”

Đỗ Quyên cố cười nói: “Là 2 bao diêm tâm và hai khúc vải. Lấy đến đưa cho nãi nãi ta nhưng ghét bỏ không cần, nổi giận quăng xuống đất. Ta đành phải cầm về nhà.”

Mọi người nghe xong tiếc hận không thôi, nhìn Hoàng đại nương thẳng lắc đầu.

Trong sân, Hoàng đại nương tức giận chết.

Nàng căn bản không biết trong túi kia còn có hai khối vải dệt!

Đỗ Quyên về nhà sau, tường thuật lại cho Phùng Thị nghe. Phùng Thị liền tới hầu hạ công công.

Hoàng Lão Thực cũng ở lại, cùng vợ ở bên cha mẹ tận hiếu.

Phùng Thị bị an bài bưng trà dâng nước, giặt giũ nấu cơm, bao hết toàn bộ việc.

Nàng vui đầu làm việc, đối với việc Hoàng đại nương chỉ cây dâu mắng cây hòe mắt diếc tai ngơ.

Hoàng lão cha nhìn đến bóng dáng của nàng trước mắt hoảng hốt, quả nhiên hỏa khí chỉ tăng mà không giảm, nhìn nàng mắt tràn đầy hận ý, một lòng tìm cơ hội phát tác.

Oán khí tồn đọng bao nhiêu năm qua căn bản không cho hấn chờ được có thích hợp. Uy nghiêm trường bối càng cho hấn thêm dũng khí vô tận. Phùng Thị bưng tới một chén canh gà thỉnh hấn uống thì hấn cầm bát kêu nóng, mắng Phùng Thị muốn bồng chết hấn, đem bát canh gà đập vào Phùng Thị.

Phùng Thị không tránh không né, cứ như vậy hứng nguyên chén canh gà.

Mặc dù canh gà nóng, nhiệt độ không đến mức làm phỏng người, nhưng bát nện vào đầu nàng, tạo ra vết thương vên thái dương, canh gà dính đầy đầu chảy xuống than. Nàng liền thẳng tắp ngã xuống.

Hoàng đại nương hoảng sợ, vội lớn tiếng kêu người.

Vừa vặn Đỗ Quyên không yên lòng nương, ăn cơm vong vội cùng Hoàng Tước Nhi lại đây thăm, vừa lúc gặp một màn này.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Phùng Thị là miếng gan gà, trên mặt có mấy khúc ruột gà hoà cùng máu tươi chảy xuống, đâm vào hai mắt nàng đau đớn, nước mắt không nhìn được chảy xuống, trong lòng hoảng hốt, liền lĩnh kêu lớn lên “Giết người ! Giết người “

Đây Hoàng Tước Nhi ra, vừa khóc vừa kêu chạy ra làm Hoàng đại nương ở phía sau kinh hoảng quát to, Phượng Cô cũng từ phòng bếp đi ra chặn người lại. Nàng căn bản không ngừng bước.

Nàng vụn vụn lần không nghĩ tới, gia gia không nhìn nổi một hồi. Nương vừa tới đã phát tác ngay, còn động thủ. Trước đây tuy gia gia nãi nãi không vừa mắt nương nhưng không động thủ a! Nếu biết sẽ như vậy, nàng liều chết cũng sẽ không để Phùng Thị tới đây, mặc kệ người khác nói như thế nào.

Trong lòng hối hận đồng thời phẫn nộ cực điểm.

Đỗ Quyên thê lương cất tiếng khóc, đầu tiên kinh động Lý gia cách vách.

Lý lão hán, Lý bà mụ và con dâu hoảng hốt chạy tới, gặp Đỗ Quyên từ trong Hoàng gia viện chạy đến, vội vàng kéo lại, run rẩy hỏi: “Đỗ Quyên. Ai giết người? Giết ai?”

Đỗ Quyên khóc nói: “Lý nãi nãi, đi xem một chút đi, gia gia ta đánh chết nương ta.”

Mọi người kinh hãi bất chấp tị hiềm, như ong vỡ tổ chen vào sân Hoàng gia.

Đi theo là những người khác...

Hai chữ “giết người” không khác gì sấm giữa trời quang, nổ trong cổ thôn, kinh động những con người thuần phác nhả ở sơn thôn.

Đỗ Quyên thấy mọi người đều tới, không sợ gia gia nãi nãi dùng thủ đoạn, vừa kêu khóc, chạy về nhà.

Về đến nhà, nàng vừa khóc vừa kể lại chuyện vừa rồi cho Phùng Minh Anh đang trông coi Hoàng Ly.

Nhất thời mặt Phùng Minh Anh đầy sát khí, xắn tay áo, trở về kêu Nhậm Tam Hòa. Hai người vội vàng chạy tới nhà cũ Hoàng gia.

Nơi này, Đỗ Quyên dụ Hoàng Ly nói là nàng kêu nương giả vờ giả vịt, kỳ thật nương không có việc gì, kêu nàng ngoan ngoãn ở nhà đợi, nàng và cha mẹ đại tỷ một hồi sẽ trở lại.

Chẳng biết tại sao, Hoàng Ly cảm thấy lòng hoảng hốt, miễn cưỡng đáp ứng.

Đỗ Quyên vội tìm một lọ thuốc trị thương, cầm chút vải bông, lại chạy tới nhà bà nội.

Đã thấy cửa nhà Hoàng gia chen lán chặt như nêm cối, trong ngoài đều là người, một đám sắc mặt ngưng trọng thấp giọng nghị luận.

Cũng may mọi người vừa thấy nàng đã tự động nhường đường, bằng không thật không dễ dàng chen vào.

Sau khi Đỗ Quyên vào cổng, không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ thấy cả nhà bê bối, bàn lớn trong nhà chính chia năm xẻ bảy, lư hương đồ cúng, khay trà chén trà đẳng toàn bộ bị quét xuống đất, gia gia ở trong phòng còn truyền đến tiếng kêu la tiếng mắng chửi cùng với tiếng đập đồ “bang bang thùng thùng”.

Hoàng Chiêu Đệ đang đứng ở cửa phòng khóc, nhìn thấy nàng giống như thấy cứu tinh, giữ chặt nàng khóc nói: “Đỗ Quyên, mau khuyên nhủ tiểu di và tiểu dượng người, đừng đập ...”

Đỗ Quyên đẩy tay nàng ra, hỏi: “Nương ta đâu?”

Hoàng Chiêu Đệ: “Mẹ người...”

Em dâu còn đang hôn mê, nàng sao dám nói!

Phùng Thị đã bị khiêng vào phòng Đại Nữ .

Đỗ Quyên đi tìm. Hoàng Tước Nhi vừa khóc vừa giúp nàng thu thập. Đại Nữ cũng ở một bên hỗ trợ, Hoàng Lão Thực đỏ hồng mắt, không ngừng chất vấn, “Sao ngươi không né chứ? Sao ngươi không né chứ?”

Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: “Cha, ngươi qua đây, để ta xem xem.”

Hoàng Lão Thực lau nước mắt nhường chỗ.

Đỗ Quyên cẩn thận kiểm tra cho nương một lần, miệng vết thương trên đầu không ngừng chảy máu. Hai mắt Phùng Thị nhắm nghiền, cũng không biết đến cùng nàng ra sao có thật bị đập hôn mê không.

Trong lòng quýnh lên, sắc mặt rất không tốt.

Đại Nữ đi ra ngoài cầm một bộ xiêm y của Phượng Cô vào, muốn thay cho Phùng Thị.

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không thay bây giờ, đợi về nhà rồi thay. Vết thương cần rửa sạch, bằng không sẽ nhiễm trùng.”

Đại Nữ đỏ hồng mắt nói: “Đỗ Quyên, Tước Nhi, các ngươi đi khuyên nhủ tiểu di và tiểu dưỡng đi. Đừng đập! Nhà này... Đều... Đều...”